

3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi presude prvostupanjskog suda u Bruxellesu od 5. listopada 2017. i krilatici da „upravni sud čeka odluku kaznenog suda”. Tužitelj tvrdi da je Komisija vezana presudom od 5. listopada 2017. koju je donio belgijski kazneni sud koji je postupak proglasio nedopuštenim zbog nedostatka dokaza kojima bi se moglo dokazati sporne činjenice. Komisija, koja je ujedno i oštećenik pred kaznenim sudom i koja je odlučila čekati ishod belgijskog postupka prije donošenja odluke o povratu, vezana je tim ishodom i utvrđenjima nacionalnog suda i to čak i ako presuda belgijskog suda nije imala učinak pravomoćnosti u odnosu na Komisiju.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na očitim pogreškama u ocjeni koje sadržava pobijana odluka. Tužitelj s tim u svezi smatra da sporne činjenice očito nisu utvrđene i da očito nema nepravilnosti, a kamoli ozbiljnih. Pobijana odluka temelji se na dva izvještaja OLAF-a. Međutim, tuženikovi prigovori nisu osnovani.
5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi uputa ponuditeljima i članka 103. Financijske uredbe iz 2002. Tužitelj smatra da se nijedan od prigovora koje je tuženik podnio protiv tužitelja ne odnosi na činjenicu da je potonji pribavio povjerljive informacije, sklopio nezakonit sporazum s konkurentom, utjecao na odbor za evaluaciju ili javnog naručitelja u ispitivanju, pojašnjavanju, evaluaciji ili usporedbi ponuda. Prema tome, nisu ispunjeni ni uvjeti iz članka 103. Financijske uredbe iz 2002. ni oni iz članka 13. točke (a) uputa ponuditeljima.
6. Šesti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava obrane jer je povrijeđeno tužiteljevo pravo na saslušanje.
7. Sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela dobre uprave, načela izvršenja ugovorâ u dobroj vjeri i načela zabrane „zlouporebe prava”. Tužitelj s tim u svezi tvrdi da Komisija nije postupila ni pažljivo ni nepristrano.
8. Osmi tužbeni razlog, koji se temelji na prigovoru nezakonitosti članka 103. Financijske uredbe iz 2002., jer se tim člankom povređuje opće načelo zabrane stjecanja bez osnove. Naime, članak 103. Financijske uredbe iz 2002. otvara mogućnost instituciji da povrati sve iznose plaćene tijekom cijelog razdoblja izvršenja ugovora, čak i ako izvoditelj u potpunosti izvrši taj ugovor. Članak 103. Financijske uredbe iz 2002. podrazumijeva da institucija može tako imati koristi od svih usluga koje pruža izvoditelj, a da mu pritom ništa ne mora platiti. Članak 103. treba proglasiti nezakonitim jer ovlašćuje instituciju da, bez opravdanja, poveća svoju imovinu na štetu izvoditelja.
9. Deveti tužbeni razlog, istaknut podredno, koji se temelji na povredi članka 103. Financijske uredbe iz 2002. i načela proporcionalnosti. Prema tužiteljevom mišljenju, institucija ocjenu mora provesti u skladu s člankom 103. Financijske uredbe iz 2002. To znači da Komisija ne može primijeniti nekoliko sankcija, jer je u članku 103. naveden popis sankcija koji nije kumulativan. Nadalje, ta se ocjena mora provoditi u skladu s načelom proporcionalnosti, pri čemu se institucija mora uvjeriti da je njezina odluka proporcionalna težini nepravilnosti o kojoj je riječ. Ta obveza proporcionalnosti izraz je načela dobre vjere koja je potrebna u izvršavanju ugovora. Međutim, ovdje to nije bio slučaj.

Tužba podnesena 19. studenoga 2019. – HB protiv Komisije

(predmet T-796/19)

(2020/C 10/65)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Tužitelj: HB (zastupnice: M. Vandenbussche i L. Levi, odvjetnice)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

— proglasi ovu tužbu dopuštenom i osnovanom;

slijedom toga:

- poništi Komisijinu odluku od 15. listopada 2019. kojom se nalaže smanjenje iznosa ugovora TACIS/2006/101-510 s 4 410 000 eura na 0 (nula) eura i povrat svih plaćanja, u iznosu od 4 241 507 eura, izvršenih na temelju navedenog ugovora;
- naloži povrat svih iznosa koje je Komisija eventualno naplatila na temelju te odluke, uvećan za zatezne kamate po stopi koju primjenjuje Europska središnja banka, uvećanoj za sedam postotnih bodova;
- naloži plaćanje simboličnog iznosa od jednog eura na ime naknade štete, uz pridržaj prava prilagodbe tog iznosa;
- naloži Komisiji snošenje svih troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe devet tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na Komisijinoj nenadležnosti za donošenje pobijane odluke, nepostojanju njezine pravne osnove i povredi načela legitimnih očekivanja. Tužitelj s tim u svezi tvrdi da Komisija nije bila nadležna za donošenje pobijane odluke, koja je ovršni naslov u svrhu povrata potraživanja za koje tvrdi da ga ima prema njemu, u nedostatku arbitražne klauzule kojom se prenosi nadležnost na sudove Unije za sporove koji se među njima vode u ugovornim stvarima.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na zastari navodnog potraživanja i, u svakom slučaju, povredi razumnog roka, članka 73.a stavka 1. Uredbe (EZ, Euratom) br. 1605/2002 od 25. lipnja 2002. o Financijskoj uredbi koja se primjenjuje na opći proračun Europskih zajednica (SL 2002, L 248, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 2., str. 145.) (u daljnjem tekstu: Financijska uredba iz 2002.), prava na dobru upravu kako je utvrđeno u članku 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i članka 6. Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda (u daljnjem tekstu: EKLJP). Prema tužiteljevom mišljenju, potraživanje za koje Komisija tvrdi da ga ima prema njemu zastarjelo je jer je razdoblje od pet godina predviđeno člankom 73.a Financijske uredbe iz 2002. isteklo. Članak 85.b stavak 4. Uredbe Komisije (EZ, Euratom) br. 2342/2002 od 23. prosinca 2002. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu Uredbe Vijeća (EZ, Euratom) br. 1605/2002 o Financijskoj uredbi koja se primjenjuje na opći proračun Europskih zajednica (SL 2002, L 357, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 3., str. 7.) (u daljnjem tekstu: Provedbena uredba iz 2002.), koji se odnosi na uzroke prekida zastare, irelevantan je. U svakom slučaju, pa čak i ako je prekid zastare bio zakonit, rok za donošenje pobijane odluke i obavijesti o terećenju koja se uz nju dostavlja očito je nerazuman te se njime povrjeđuje članak 41. Povelje o temeljnim pravima i članak 6. stavak 1. EKLJP-a (u dijelu u kojem se njime utvrđuje temeljno pravo koje je ujedno i opće načelo prava).
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi presude prvostupanjskog suda u Bruxellesu od 5. listopada 2017. i krilatici da „upravni sud čeka odluku kaznenog suda”. Tužitelj tvrdi da je Komisija vezana presudom od 5. listopada 2017. koju je donio belgijski kazneni sud koji je postupak proglasio nedopuštenim zbog nedostatka dokaza kojima bi se moglo dokazati sporne činjenice. Komisija, koja je ujedno i oštećenik pred kaznenim sudom i koja je odlučila čekati ishod belgijskog postupka prije donošenja odluke o povratu, vezana je tim ishodom i utvrđenjima nacionalnog suda i to čak i ako presuda belgijskog suda nije imala učinak pravomoćnosti u odnosu na Komisiju.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na očitim pogreškama u ocjeni koje sadržava pobijana odluka. Tužitelj s tim u svezi smatra da sporne činjenice očito nisu utvrđene i da očito nema nepravilnosti, a kamoli ozbiljnih. Pobijana odluka temelji se na dva izvještaja OLAF-a. Međutim, tuženikovi prigovori nisu osnovani.
5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi uputa ponuditeljima i članka 103. Financijske uredbe iz 2002. Tužitelj smatra da se nijedan od prigovora koje je tuženik podnio protiv tužitelja ne odnosi na činjenicu da je potonji pribavio povjerljive informacije, sklopio nezakonit sporazum s konkurentom, utjecao na odbor za evaluaciju ili javnog naručitelja u ispitivanju, pojašnjavanju, evaluaciji ili usporedbi ponuda. Prema tome, nisu ispunjeni ni uvjeti iz članka 103. Financijske uredbe iz 2002. ni oni iz članka 13. točke (a) uputa ponuditeljima.

6. Šesti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava obrane jer je povrijeđeno tužiteljevo pravo na saslušanje.
7. Sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela dobre uprave, načela izvršenja ugovorâ u dobroj vjeri i načela zabrane „zlouporebe prava”. Tužitelj s tim u svezi tvrdi da Komisija nije postupila ni pažljivo ni nepristrano.
8. Osmi tužbeni razlog, koji se temelji na prigovoru nezakonitosti članka 103. Financijske uredbe iz 2002., jer se tim člankom povređuje opće načelo zabrane stjecanja bez osnove. Naime, članak 103. Financijske uredbe iz 2002. otvara mogućnost instituciji da povрати sve iznose plaćene tijekom cijelog razdoblja izvršenja ugovora, čak i ako izvoditelj u potpunosti izvrši taj ugovor. Članak 103. Financijske uredbe iz 2002. podrazumijeva da institucija može tako imati koristi od svih usluga koje pruža izvoditelj, a da mu pritom ništa ne mora platiti. Članak 103. treba proglašiti nezakonitim jer ovlašćuje instituciju da, bez opravdanja, poveća svoju imovinu na štetu izvoditelja.
9. Deveti tužbeni razlog, istaknut podredno, koji se temelji na povredi članka 103. Financijske uredbe iz 2002. i načela proporcionalnosti. Prema tužiteljevu mišljenju, institucija ocjenu mora provesti u skladu s člankom 103. Financijske uredbe iz 2002. Nadalje, ta se ocjena mora provesti u skladu s načelom proporcionalnosti, pri čemu se institucija mora uvjeriti da je njezina odluka proporcionalna težini nepravilnosti o kojoj je riječ. Ta obveza proporcionalnosti izraz je načela dobre vjere koja je potrebna u izvršavanju ugovora. Međutim, ovdje to nije bio slučaj.

Tužba podnesena 19. studenoga 2019. – Anglo Austrian AAB Bank i Belegging-Maatschappij „Far-East” protiv ESB-a

(predmet T-797/19)

(2020/C 10/66)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Tužitelji: Anglo Austrian AAB Bank AG (Beč, Austrija) i Belegging-Maatschappij „Far-East” BV (Velp, Nizozemska) (zastupnici: M. Fischer, J. Willheim i M. Ketzer, odvjetnici)

Tuženik: Europska središnja banka

Tužbeni zahtjev

Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

- poništi tuženikovu odluku od 14. studenoga 2019. kojom je Anglo Austrian AAB Bank AG-u oduzeta koncesija kao kreditnoj instituciji;
- tuženiku naloži snošenje troškova postupka;
- predmetu u skladu s člankom 67. stavkom 2. Poslovnika Općeg suda s obzirom na postojeće okolnosti dâ prednost pri odlučivanju.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe pet tužbenih razloga.

1. Tuženik je povrijedio članak 14. stavak 5. Uredbe Vijeća (EU) br. 1024/2013 ⁽¹⁾ time što je nepravilno primijenio nacionalno pravo koje je sukladno njezinu članku 4. stavku 3. primjenjivo na oduzimanje koncesije.